

el Macba a ...

El Museu d'Art Contemporani de Barcelona vol esdevenir una plataforma d'irradiació per a la creació artística contemporània. El MACBA té com a missió fonamental construir una col·lecció, amb la voluntat de conservar-la, estudiar-la i donar-la a conèixer al públic.

La Diputació de Barcelona, a través de la seva Oficina de Difusió Artística (ODA), dona suport a les polítiques culturals municipals de promoció de l'art contemporani que progressivament els ajuntaments van implementant amb l'objectiu de sensibilitzar els ciutadans i resituar la valoració social de l'art contemporani.

És per aquests motius que el MACBA ha acollit amb molt d'interès la proposta de la Diputació de Barcelona d'itinerar algunes obres de col·lecció del MACBA en diversos espais d'art d'una sèrie de municipis de l'àrea de Barcelona com a part de la programació que duen a terme els seus ajuntaments.

Aquest és un projecte, iniciat tot just al cap de dos anys de la inauguració del Museu i amb una voluntat clara de continuïtat, que ha estat possible, doncs, gràcies a la coincidència d'intencions. Però també perquè s'hi ha produït una coincidència de propòsits: és a dir, convertir aquestes petites exposicions en instruments educatius, en eines per aprofundir en el coneixement d'una sèrie d'obres emblemàtiques de la col·lecció del MACBA, i, més en general, en eines per al cultiu del gust i la sensibilitat contemporànies entre el públic més ampli possible.

Des de fa ja uns quants anys, molts dels debats teòrics i fins i tot algunes de les mateixes propostes artístiques s'han interrogat sobre el paper dels museus com a institució, i sobre els seus límits físics i conceptuals. Amb el programa «El MACBA a...», que iniciem conjuntament el MACBA i l'Oficina de Difusió Artística de la Diputació de Barcelona, tenim la intenció de contribuir a diluir els límits de l'edifici i de fer nostra la voluntat d'ajudar a consolidar un entramat sòlid i arrelat al territori que faciliti el coneixement i el gaudi de l'art del nostre temps.

Miquel Molins i Nubiola
Director del MACBA

Joan Francesc Marco i Conchillo
Diputat president de l'Àrea de Cultura

Cal trucar al telèfon de l'Ajuntament (892 03 58, ext. 250)
Visites comentades per a escolars i grups
dilluns, tanca.

Horaris de l'exposició
de dimarts a dissabtes, de 19 a 21 h
diumenges i festius, de 12 a 14 h i de 18 a 21 h

Capella de Sant Joan
Plaça de la Vila, s/n
Vilafranca del Penedès

Ajuntament de
Vilafranca del Penedès

Diputació
de Barcelona
Àrea de Cultura
Oficina de Difusió
Artística

MACBA
MUSEU D'ART CONTEMPORANI
DE BARCELONA

Capella de Sant Joan

Obres de Joseph Beuys,
Christian Boltanski i Susana Solano

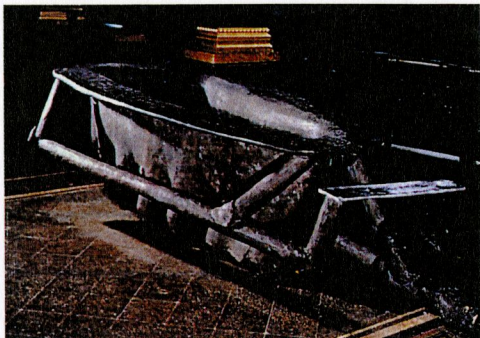
Del 10 de setembre
al 12 d'octubre de 1997

el Macba a ...

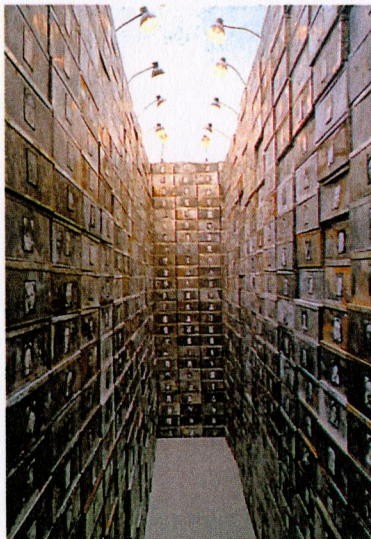
Vilafranca del Penedès

BEUYS, Joseph
Badewanne

BOLTANSKI, Christian
Réserve des suisses morts

SOLANO, Susana
El puente

El Macba a Vilafranca del Penedès

La capella de Sant Joan de Vilafranca del Penedès acull tres de les obres més destacades de la col·lecció del MACBA. Els treballs de Joseph Beuys, Christian Boltanski i Susana Solano, des de la seva inconfusible i potent personalitat, presenten trets comuns que ens permeten aplegar-les en el marc d'una presentació conjunta que posa en relleu les seves qualitats expressives, tan lligades a la vida i a l'evocació de la seva absència.

Badewanne (1961-1987), de Joseph Beuys, parteix de la idea de la banyera com a metàfora de mort. La primera versió que se'n va fer va ser una maqueta de vint-i-vuit centímetres de llarg i era una peça en bronze realitzada l'any 1984, a partir d'un model concebut el 1961. Aquell treball també incorporava una resistència submergida per escalfar l'aigua a la banyera. D'aquesta manera, i si considerem que un factor determinant del treball de Beuys és el principi de calor en el sentit més abstracte, el resultat era una mena de combinació una mica incòmoda entre objecte d'art i objecte electrodomèstic d'ús quotidià. La versió que posteriorment se'n va fer és molt més gran, i l'escalfador ha estat substituït per un circuit ocult dins les parets de la banyera, que permetria connectar-la al sistema de calefacció de l'habitatge. Així, la banyera pot escalfar alhora l'aigua que conté i l'espai que l'envolta en el lloc on està instal·lada. Seria una visualització del principi de producció d'energia. No oblidem que, segons l'artista, la calor i l'energia constitueixen factors fonamentals tant en l'evolució com en la condició pròpia de l'ésser humà i que, en aquest sentit, la calor és considerada un principi espiritual. La banyera pot ser contemplada també com un objecte escultòric de proporcions gegantines. La impressionant forma, gairebé animal, de la banyera ens transmet la idea de vida en el seu interior.

L'obra de Christian Boltanski *Réserve des suisses morts* (*Reserva dels suïssos morts*), (1991) és un recordatori del caràcter efímer de les coses. A la manera de les *vanitas* barroques, que evocaven la imminència de la mort, ens fa veure la vida com una gran sort i ens recorda que la mort forma part de l'existència humana. Com ha dit repetidament Boltanski, les seves obres no són més que l'expressió de la seva por a la vida. La plasmació del sentiment d'incertesa i de tragèdia que li inspira la seva condició d'artista dins la societat actual es transfereix a l'exposició. Amb una gran dosi d'ironia, l'artista mina des de dintre la creença en la immortalitat de l'artista i de la seva obra. Ens fa parar atenció en la finitud de tot ésser humà, en la condició efímera de totes les seves creacions. Amb la utilització de retrats de suïssos morts, Boltanski vol reflectir la història d'un període de la nostra cultura. Les imatges que utilitza no són les de difunts víctimes de guerres, ni de catàstrofes, sinó de persones que han desaparegut de mort natural. Això és especialment important perquè cada una d'aquestes morts és, en si mateixa, un desastre, un esdeveniment dolorós, i especialment colpidora perquè podria ser la nostra pròpia mort.

El caràcter de l'obra de Susana Solano *El puente* (1986) s'allunya de les dues obres esmentades anteriorment, en la mesura que en aquesta predomina el caràcter marcadament autobiogràfic. Solano, que en la seva producció prescindeix de les referències de significat de les formes, els materials o els motius iconogràfics, deixant de banda tot el que podrien ser signes o motius d'altra cosa, redueix les formes de la seva escultura a la *fisicitat*. Les seves obres, que contenen un alt potencial expressiu, podrien ser símbol, podrien *contenir* un subjecte, però no ho fan. De fet, tota la seva producció es mou en aquesta tensió constant entre l'obra que conceptualment hereta del Minimal una pretesa fredor, i la que conté o podria contenir l'evocació d'una presència, ara

absència del subjecte. La utilització de formes que poden, aparentment, resultar familiars (taules, gàbies, llits, etc.) i el tractament del material, que mai no amaga ni dissimula els seus orígens industrials i el gest del seu manipulador, contribueixen a donar forma a la tensió a què ens referíem. En el cas d'*El puente*, hi ha una al·lusió a l'aigua, a l'element líquid, que no és excepcional dins la producció de l'autora i que, amb la seva identificació, ens remet a evocacions de la seva infantesa que ella no amaga pas.

Obres

BEUYS, Joseph
Badewanne, 1961-1987
Bronze, plom i coure
Edició de 3 exemplars
90 x 140 x 340 cm
Col·lecció MACBA
Procedència Fundació Museu d'Art Contemporani

BOLTANSKI, Christian
Réserve des suisses morts, 1991
Caixes de metall, fotografies en blanc i negre i llums elèctrics de pinça
460 x 207 x 290 cm
Col·lecció MACBA
Procedència Fundació Museu d'Art Contemporani

SOLANO, Susana
El puente, 1986
Ferro i plom
191 x 248 x 370 cm
Col·lecció MACBA
Procedència Ajuntament de Barcelona